

Sygn. akt I C 1890/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 04 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołąbek**

Protokolant Grażyna Janiszyn

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2014r. w Oleśnicy sprawy

na rozprawie

przy udziale stron:

powód (...) z/s **we W.**

pozwany **G. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Z./

1. odpis wyroku dor. pełn. strony powodowej i pozwanej z pouczeniem o środkach zaskarżenia;

2. kal. 14 dni.

04.04.2014r.

Sygn. akt I C 1890/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew przeciwko pozwanej G. K. domagając się zasądzenia kwoty 6356,89 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podniosła, iż zobowiązanie pozwanej wynikało z umowy bankowej nr (...) zawartej w dniu 30.07.2008 r. przez pozwaną z (...) na określoną kwotę pieniężną, do której zwrotu pozwana zobowiązała się w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się jednak z zobowiązania, w związku z czym niezapłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana została wezwana do zapłaty zaległej kwoty przez wierzyciela pierwotnego, który wskazał, iż w razie nieuregulowania zobowiązania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...). Jednak pomimo wezwania do dobrowolnego zaspokojenia wymagalnego roszczenia, pozwana w oznaczonym terminie nie spełniła dochodzonego świadczenia. W dniu 27.02.2013 r. została zawarta umowa pomiędzy (...) we W., a (...) w wyniku której nastąpiła cesja wierzytelności. Strona powodowa wskazała nadto, że dowodem istnienia zobowiązania jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17.10.2013r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony

pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Wyciąg ten bowiem precyzuje źródło i rodzaj wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Pozwana M. J. nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawie sądowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27.02.2013 r. we W.pomiędzy (...)we W., a (...) Bank (...) S.A.we W.została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem umowy było przeniesienie przez zbywcę na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężnych opisanych w załączniku do w/w umowy.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 27.02.2013 r.- k-8-12.

W niniejszej sprawie został wystawiony przez (...)wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...)z dnia 17 października 2013r. Wyciąg ten został wystawiony na podstawie art.194 Ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych. Z wyciągu wynikało, iż zobowiązanie dłużnika G. K.wynika z umowy zawartej w dniu 30 lipca 2008r. , tj. umowy pożyczki nr (...)i wynosi 6356,89 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) z dnia 17 października 2013r. k-7.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa (...)z siedzibą we W.wniosła o zasądzenie od pozwanej G. K.kwoty 6356,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Dla wykazania swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawiony na podstawie art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach sekurytyzacyjnych, który miał stanowić dowód na poparcie wszystkich jej twierdzeń, jakie zawarła w pozwie. Jednak pozostawała w błędnym przekonaniu, że może on stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz. 900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach sekurytyzacyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym wprowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zgodnie z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 17 października 2013r. nie stanowi dowodu istnienia zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej, jego wysokości i wymagalności. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa powołuje się na umowę bankową z (...)z dnia 30 lipca 2008r., od którego nabyła wierzytelność. Do pozwu jednak nie została dołączona przedmiotowa umowa. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie zadośćuczyniła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i nie wykazała faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływała się w uzasadnieniu żądania.

Wobec powyższego Sąd mając na uwadze nie wykazanie istnienia zobowiązania pozwanej względem strony powodowej oddalił powództwo w całości.